

A Fővárosi Ítéltábla dr. Szendrei Zsuzsanna pártfogó ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve(felperes tartózkodási helye) felperesnek, dr. Halász Attila ügyvéd (címe) által képviselt Közép-dunántúli Országos BV. Intézet (2471 Baracska, Pf. 2.) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fejér Megyei Bíróság 2011. július 1. napján meghozott, 7.P.20.598/2009/61. számú ítélete ellen a felperes részéről 62. és 67., az alperes részéről 66. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja és a felperes keresetét teljes egészében elutasítja.

Mellőzni rendeli az alperes 6.050 (hatezer-ötven) forint költség megfizetésére való kötetkezését és azt állapítja meg, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd elsőfokú eljárásban felmerült díját teljes egészében a Magyar Állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 75.000 (hetvenötezer) forint + Áfa másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 216.000 (kétszáztizenhatezer) forint fellebbezési illetéket, valamint a felperest képviselő pártfogó ügyvéd fellebbezési eljárásban felmerült díját teljes egészében a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette az egészséghez, emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait, valamint az egyenlő bánásmód követelményét.

Kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől.

Mindezeket túl 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek 2008. január 1. napjától a kifizetésig járó törvényes kamatainak a megfizetésére is kérte kötelezni az alperest.

Előadta, hogy az alperesi bv. intézetből fogvatartottként 2008. január 1. és szeptember 30. napja között nyolc alkalommal szállították a Fővárosi BV. Intézetbe, majd onnan vissza. Ezen alkalmakkor a felügyelet tagjai közül valaki mindig dohányzott, holott a szállító gépjárművön a dohányzás mindenki számára tiltott. Hivatkozott arra, hogy számára ez azért is jelentett különös megterhelést, mert gyermekkor óta asztmás és ezen időszakokat követően rohamai voltak és a gyógyszerigénye jelentősen megnőtt.

Előadta továbbá, hogy jogsérelmet jelentett számára az is, hogy a III. biztonsági csoportba sorolása miatt a szállítójárművön mindig egy külön fakkban kellett utaznia, ahova kevesebb levegő jutott be, ugyanakkor a cigarettafüst beáramolhatott. Kifogásolta továbbá a szállítást olyan szempontból is, hogy rendszeresen a menetiránnyal háttal ültették le, ami számára rosszullétet eredményezett.

Előadta, hogy az alperesi magatartás az egészségi állapotát veszélyeztette, ez pedig számára nem vagyoni hátrányt jelentett. Álláspontja szerint tudományosan alátámasztott tény, hogy a passzív dohányzás egészségkárosító hatású. Kérte annak értékelését, hogy asztmás megbetegedése miatt dohányzó környezetben, illetőleg azt követően sűrűbben jönnek a rohamai, rosszullétei. A nem vagyoni kártérítés összegszerűsége tekintetében hivatkozott arra is, hogy az alperes jogsértő magatartását több ízben, illetőleg folyamatosan gyakorolta.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Úgy nyilatkozott, hogy a vele szolgálati viszonyban álló felügyelők a szállítójárművön nem dohányoztak. Előadta továbbá, hogy a bv. intézet parancsnokának intézkedései alapján a III. biztonsági csoportba sorolt fogvatartottak tekintetében figyelemmel kell lennie arra, hogy szállítás alkalmával lehetőség szerint az ilyen besorolású fogvatartottak ne kerülhessenek csoportosan egymás mellé. Ezért volt szükség az alperes elkülönített szállítására. Álláspontja szerint nem merült fel az eljárásban olyan bizonyíték, ami azt igazolta, hogy a felperes egészsége hátrányosan változott volna.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes egészség védelméhez fűződő személyiségi jogát.

Eltiltotta az alperest a további jogsértéstől és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000 forint nem vagyoni kártérítést.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 168.750 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédje díjának viselésére 90%-ban a felperes, míg 10%-ban az alperes köteles.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak 6.050 forint költséget. Az ezt meghaladó előlegezett költség és le nem rótt kereseti illeték tekintetében úgy döntött, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, a 17/1999. (XI. 18.) IM rendelet 8. §-át, utalt továbbá a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a), b) és e) pontjaira, 339. § (1) bekezdésére, 348. § (1) bekezdésére és 349. § (1) bekezdésére.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett szállítási dokumentáció alapján megállapította, hogy a felperest 2008. január 1. és szeptember 30. napja között összesen négyszer szállították a Fővárosi BV. Intézetbe (2008. április 21., május 13., szeptember 1., szeptember 29.). A szállítójárműről készített fényképfelvételek, valamint ... és ... részletes tanúvallomásai alapján azt állapította meg, hogy a szállítójármű utasterének szellőztetése megoldott, de a kis létszámú ketrecbe kevés levegő jut. Ezzel összefüggésben rögzítette azt, hogy a felperes nem vitatta azt, hogy a ketrec bejárat oldala rácsos volt, és csak felső részén volt plexitábla elhelyezve.

Az elsőfokú bíróság az alperes által bejelentett tanúk vallomásával kapcsolatosan azt rögzítette, hogy a tanúk úgy nyilatkoztak, hogy a szállítójárművön dohányzás nem történt. Ezzel szemben a többi tanú, köztük szintén az alperes által kihallgatni kért ... és ... is azt adták elő, hogy a felügyelő személyzet tagjai folyamatosan, egymást felváltva dohányoztak, illetve közülük legalább mindig egy dohányzott. Az ellentétes tanúvallomásokból az elsőfokú bíróság a fogvatartottak egybehangzó tanúvallomását fogadta el, mert közülük még az alperes által tanúként kihallgatni kért ... és ... tanúk is azt vallották, hogy folyamatos volt a dohányzás.

Számba vette az elsőfokú bíróság azt, hogy a felperes és ... tanú is ellentmondó nyilatkozatot, illetve vallomást tett azzal kapcsolatosan, miszerint ki dohányzott a felügyelők közül, és kinek szóltak a dohányzás abbahagyása érdekében. Kitért arra, hogy a fogvatartott tanúk nem tudták, illetőleg nem kívánták megjelölni név szerint a szállítás során dohányzókat, és nem tudták meghatározni a konkrét időpontokat sem. Mindezeknek azonban az elsőfokú bíróság nem tulajdonított döntő jelentőséget, és azt is értékelte, hogy az események viszonylag régen történtek, továbbá a tanúk szempontjából az örök személyének nem volt jelentősége.

Az elsőfokú bíróság figyelembe vette azt, hogy a felperes orvosi iratokkal igazolta asztmás betegségét. A tanúk is alátámasztották azt a felperesi előadást, hogy a felperest betegsége és a ketrecben történő szállítása miatt zavarta a dohányzás, ezek miatt fulladás, köhögés, légszomj lépett fel nála. Asztmapumpáját is többször kellett használnia, amit az orvosszakértői vélemény megerősített.

Az elsőfokú bíróság az általa kirendelt orvosszakértő véleményét elfogadta, és tényként állapította meg, hogy a dohányfüstös környezetben való szállítás a felperes egészségi állapotát nehezítette és ez fulladások gyakoriságában és jelentősebb gyógyszerigényben jelentkezett. Elfogadta az orvosszakértő azon megállapítását, hogy veszélyeztetés akkor lenne megállapítható az alperes terhére, ha a felperes állapota olyan mértékben súlyosbodott volna, hogy szakellátásában kell részesíteni, vagy légzésfunkciós paraméterei súlyosbodást eredményeznek.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította a felperes egészség védelméhez fűződő személyiségi jogának sérelmét és az alperest a további jogsértéstől eltiltotta.

A nem vagyoni kár összegét 300.000 forintban határozta meg, elsősorban arra hivatkozással, hogy az alperesi magatartás a felperes egészségi állapotát súlyosbította és élettevékenységét csak átmenetileg, rövid időre befolyásolta. Figyelemmel volt arra is, hogy a kérdéses időszakban négy oda-visszaszállítás történt a felperes esetében.

Az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak az emberi méltóság és az egyenlő bánásmód követelményének megsértését.

Az alperes a parancsnoki intézkedések felmutatásával igazolta, hogy a felperest biztonsági okból kellett külön elhelyezni a szállítójárművön. Mindebből arra következtetett, hogy az alperes nem járt el jogellenesen. Utalt arra is, hogy a dohányfüstös környezetben való szállítás önmagában nem tekinthető olyan megalázó magatartásnak, ami az emberi méltóság és az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére szolgálhatna.

Nem tudta a felperes bizonyítani a perben azt, hogy a menetiránnyal háttal való szállítás a személyiségi jogainak sérelmével járt volna.

Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott annak megállapításával, hogy a felperes a pertárgyértékhez képest 10%-ban lett pernyertes.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes és az alperes is fellebbezést nyújtottak be.

A felperes fellebbezésében a részére megítélt nem vagyoni kártérítési összeg 3.000.000 forintra és ennek 2008. január 1. napjától a kifizetésig járó törvényes kamatainak felemelését kérte.

Álláspontja szerint indokolatlanul alacsony összegben állapította meg az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés összegét, és nem fogadható el a kamatigény elutasítása sem.

A dohányzást tiltó rendelkezések annak felismerését jelentették, hogy a passzív dohányzás is károsítja az egészséges szervezetet. Különösen indokolt ez a tilalom olyan szűk és zárt térben, mint amilyen az elítélteket szállító gépkocsi. Hivatkozott arra, hogy egyrészt a passzív dohányzás egészséget veszélyeztető hatása állt fenn,

másrészt 5 éves kora óta asztmás betegségben szenved, mely miatt állandó gyógyszer szedése szükséges. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem fogadhatta volna el az orvosszakértői vélemény azon kitételét, mely szerint a dohányfüst elszívása csak akkor lenne veszélyeztetésként megállapítható, ha állapota súlyosbodik, vagy szakellátásában kell részesíteni. Ez a felfogás azért téves, mert ha ezek bekövetkeznek, az nem az egészségi állapotának veszélyeztetését, hanem egészségi állapotának romlását jelentette volna.

Előadta továbbá, hogy a kártérítés után a káresemény bekövetkeztétől a kártérítés összegének kifizetéséig jár a késedelmi kamat.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a felperes szállításával összefüggő tényeket nem tárta fel teljes körűen és a bizonyítás eredményéből téves következtetést vont le. Olyan állításokból vezette le indokolását, amelyek valóságalapja kétséges volt. Figyelmén kívül hagyta a fogvatartott tanúk alperessel szembeni elfogultságát és indokolásában kizárólag az ő vallomásaikra támaszkodott. A szállítóőrök tanúvallomását egyenként nem vizsgálta, a tényállás tisztázása érdekében szembesítésekre nem került sor. A felügyelők tanúvallomásaiban szereplő azon kitételek, hogy dohányzásra nem emlékeznek, nem bizonytalanságot jelentett, hanem azt, hogy ilyen tényeket nem tapasztaltak. Az elsőfokú bíróság a szállítási napok, szállítóőrök személyének beazonosítása és a felperessel együtt utazó tanúk jelenlétének kérdéseit megfelelően nem tisztázta. A bizonyítási eljárás során egyetlen szállítási napot sem sikerült beazonosítani olyan szempontból, hogy a felperes szállításakor konkrétan ki dohányzott. Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte az időmúlást a fogvatartott tanúk szempontjából, mivel az intézettől régóta átszállított, illetőleg szabadult ... és ... tanúk szállítóőröket neveztek meg, ugyanakkor a vallomásuk idején az alperesi intézetben fogvatartott személyek neveket nem közöltek. A fogvatartott tanúk egyezően egyetlen dohányzó őr személyéről sem számoltak be. Volt olyan fogvatartott, aki úgy nyilatkozott, hogy a megjelent szállítóőr biztos, hogy nem dohányzott. Ezt azonban az elsőfokú bíróság elmulasztotta értékelni. Maga a felperes is bizonytalan volt abban, hogy ki mondta neki azt, hogy „nem kell bűnözni”.

Az elsőfokú bíróság által külön kiemelt ... és ... tanúk vallomását sem lehet elfogulatlannak tekinteni, mivel ... tanú személye is érintett volt hasonló ügyben, bár erről csak később szerzett tudomást, és ... tanú is peres eljárást indított az alperessel szemben. Álláspontja szerint nyilvánvaló, hogy a ...on meghallgatott tanúkkal a felperes találkozott és a perről beszélhettek, míg ... a felperessel egy zárkába került és feltételezhető, hogy a nyilatkozatokkal kapcsolatosan egyeztettek. Kitért arra, hogy ... meghallgatásáról felvett jegyzőkönyvből kiderül, hogy a megkeresett bíróság a kereseti tényállást és a peradatokat a meghallgatottal ismertette. ... tanú konkrét alperesi kérdésekre a válaszadást megtagadta, míg ... több szempontból is bizonytalanul nyilatkozott.

Hivatkozása szerint sem az ítélet, sem a szakértői vélemény nem mutatta ki azt megfelelően, hogy a felperes nagyobb gyógyszerigénye a szállítással összefüggésben merült volna fel. Ha a felperest rosszullétek gyötörték volna, akkor

nyilvánvalóan felkereste volna az intézet orvosát, hogy ennek okait feltárják, ilyen azonban felperes részéről nem történt.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés összegének meghatározásakor nem vette figyelembe azt, hogy a felperes összesen három személyiség jog sérelmére hivatkozott, azonban ebből csak egynek a megsértését állapította meg.

Kitért arra is, hogy a fogvatartottak szállítását szigorúan és rendszeresen ellenőrzik, azonban a fogvatartottaktól olyan jellegű panasz, mint amelyet a felperes a keresetében előadott, egyszer sem érkezett.

A felperes fellebbezése alaptalan, az alperes fellebbezése alapos.

A másodfokú bíróság csak a fellebbezések keretei között bírálhatta felül az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján.

A Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel, ezért az elsőfokú bíróság határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint megváltoztatta.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 76. §-a szerint, a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen - egyebek mellett - az egyenlő bánásmód követelményének megsértése, az egészség és az emberi méltóság megsértése.

Elsősorban azt emeli ki a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság által figyelembe vett időpontokon kívül, 2008. április 28., május 19. és szeptember 9. napján is szállították a felperest ...re (11. sorszámú irat mellékletei).

A másodfokú bíróság kizárólag az alperesi felügyelő személyzet fogvatartottakat szállító gépjárműben való dohányzásával kapcsolatosan foglalhatott állást. A dohányzás tényszerűségének bizonyításával kapcsolatosan az elsőfokú bíróság alapvetően a perben meghallgatott tanúk vallomására támaszkodhatott. Az elsőfokú bíróság ítéletében a fogvatartottak egybehangzó tanúvallomását fogadta el annak kiemelésével, hogy az alperes által meghallgatni kért ... és ... tanúk is azt vallották, hogy a járműben folyamatos dohányzást tapasztaltak.

A tanúvallomásoknak ilyen értékelése azonban nem volt okszerű az elsőfokú bíróság részéről. A korabeli kísérszemélyzet tagjai közül meghallgatott személyek ugyanolyan egységesen nyilatkoztak, mint a fogvatartott tanúk, csak ellenkező tartalommal. Ilyen körülmények között okszerűen kizárólag arra lehetett következtetni, hogy a fogvatartotti tanúk a dohányzás tényéről számoltak be, míg a bv. intézet kötelékébe tartozó vagy tartozott személyek pedig a dohányzás tényét a nyilatkozatuk alapján egyértelműen cáfolták. A bizonyítékok értékelése körében nem lehetett külön jelentőséget tulajdonítani annak, hogy a szintén fogvatartott ... és ... tanú meghallgatását az alperes indítványozta.

A Pp. 206. § (1) bekezdése alapján, a bíróság a tényállást a felek előadásának és bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékok egybevetése alapján állapítja meg. A peres felek előadása teljesen ellentétben állt egymással, míg a tanúk egyik csoportja a felperesi előadást, a másik csoportja pedig az alperesi előadást támasztották alá. Önmagában az, hogy az alperes által indítványozott fogvatartott tanúk is a felperes előadását támasztották alá, nem gyengítette az alperesi előadást, ugyanakkor nem erősítette a felperesi nyilatkozatokat sem. A tanúvallomások mérlegelésekor különös figyelmet kellett fordítani arra, hogy a tanúk mindkét csoportja vonatkozásában volt egy olyan viszony, ami alapvetően befolyásolta, vagy befolyásolhatta a tanúvallomás tartalmát. A fogvatartott és fogvatartott közötti nyilvánvaló szociológiai ellentét nem volt figyelmen kívül hagyható a fogvatartott tanúk nyilatkozatainak értékelésekor. Ezzel szemben a büntetés-végrehajtás kötelékébe tartozó, illetőleg tartozott személyek nyilvánvalóan lojálisak a szervezettel szemben. Mindkettő olyan befolyásoló tényező, amely miatt teljesen elfogulatlan tanúvallomás egyik fél részéről sem volt várható.

Mindezt összegezve kizárólag arra a következtetésre lehetett jutni a tanúvallomások értékelésével, hogy a dohányzás ténye objektíve nem volt igazolható.

Az elsőfokú bíróság is kitért arra, hogy a felperes az általa tapasztalt sajátos körülmények és irányába tett nyilatkozatok tekintetében sem volt következetes, mert előadásai több szempontból is ellentmondásosak voltak.

A felperes előadásai, a fogvatartott tanúk nyilatkozatai valamint a szállítási előjegyzés (9. sorszámú irat melléklete) és a szállítási terv-ülésrend (11. sorszámú irat mellékletei) összevetésével sem lehetett olyan kétséget kizáró bizonyítékhoz jutni, amely szerint adott napon, adott szállítási körülmények között pontosan meghatározható lett volna, hogy mely kísérő személy dohányzott, illetve dohányozhatott.

Önmagában az az elsőfokú bíróság által kiemelt körülmény, hogy a felperes által hivatkozott esemény, illetőleg eseménysor olyan távoli, hogy a tanúktól pontos nyilatkozat nem várható, nem volt elfogadható. Amennyiben a kísérőszemélyzet dohányzása konfliktusforrás és szóváltás tárgya is volt a fogvatartottak, valamint a kísérőszemélyzet között, akkor valószínűsíthető, hogy erre a felperes, illetőleg legalább egyes tanúk pontosan emlékezzenek, mert a hivatkozott események nem voltak olyan távoliak.

Rámutat a másodfokú bíróság arra is, hogy a dohányzás ténye más egyéb objektív körülményhez sem volt köthető, mely alapján nagy bizonyossággal lehetett volna következtetni a felperes által állítottakra. Ha a felperes betegségére tekintettel jelentőséget tulajdonított a dohányzás tényének, akkor okkal lehetett feltételezni, hogy emiatt bejelentéssel él, vagy panaszt juttat el a bv. intézet vezetéséhez. Ezzel szemben a felperes tekintetében 2005. és 2009. közötti nagyszámú fogvatartotti kérelmek és panaszok (9. sorszámú irat mellékletei) között egyetlen esetben sem szerepelt a perbelihez hasonló panasz, illetőleg kérelem. Ilyenre egyébként a felperes maga sem hivatkozott.

Még jelentősebben értékelte a másodfokú bíróság azt a felperes szempontjából megállapítható hiányosságot, hogy az előadása szerinti tünetekkel nem jelentkezett az intézet orvosánál, holott ezt előadása szerint az akkori állapota mindenképpen indokolta volna.

Az orvosszakértői véleményben (52. sorszámú irat) is feldolgozott orvosi dokumentációk alapján kizárólag arra lehetett következtetni, hogy a felperes által hivatkozott időszakban (2008. januárjától októberig terjedő időszakban) egyetlen olyan időpont volt, amikor a felperes szállításra került és az orvosnál is megjelent. Ez 2008. január 16. napja volt, amikor a felperest nem ...re, hanem ...re szállították. Az orvosi iratok kizárólag azt rögzítik, hogy a felperes a gyógyszeres javaslat meghosszabbítása miatt érkezett, panasza pedig nem volt. A terápia leírásában szerepel az asztmapipa használatának javallata is. Ugyanilyen javallatok szerepelnek a 2008. június 11. napi vizsgálat alkalmával is. Ekkor a felperes panaszai között feltüntetésre került az, hogy időnként fullad. Ezt megelőzően azonban a felperest csak 2005. május 13-án és 19-én szállították a fővárosba, tehát lényegesen korábban, mint panasszal jelentkezett volna az orvosnál.

Az orvosi iratokból nem következik az, hogy a felperesnek megnövekedett gyógyszerhasználatra lett volna, csak az, hogy a számára felírt gyógyszeres javaslat meghosszabbítására érkezett. Különösen nem lehet a fentiek alapján arra következtetni, hogy dohányos környezetben való tartózkodása miatt növekedett volna meg a gyógyszerigénye.

Mindezen rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehetett okszerűen arra következtetni, hogy azon esetekben, amikor a felperes az alperesi bv. intézetből a fővárosba szállították, bizonyosan minden alkalommal a kísérőszemélyzet tagjai közül legalább egy személy dohányzott.

Mivel a felperes által állított tény nem volt igazolt, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a felperes keresetét teljes egészében elutasította.

Az alperesnek pervesztesség hiányában költségviselési kötelezettsége nincsen, ezért a másodfokú bíróság a terhére megállapított 6.050 forint költség viselését mellőzte.

Az elsőfokú bíróság tévesen kötelezte a pártfogó ügyvéd költségeinek részbeni viselésére a felperest. A felperes részére az elsőfokú bíróság teljes személyes költségmentességet engedélyezett (3-I. sorszámú végzés). A Pp. 84. § (1) bekezdésének b) pontja szerint költségmentességi kedvezmények közé tartozik a pártfogó ügyvéd díjának megfizetése alóli mentesség is. A felperes pervesztességére tekintettel a felperesi pártfogó ügyvéd díját teljes egészében a Magyar Állam viseli.

A felperes fellebbezése eredménytelen maradt, ezért köteles viselni az alperes perköltségét a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint. A perköltség az alperesi jogi képviselő részére, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.

§ (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíj.

A felperes személyes költségmentességére tekintettel a le nem rótt fellebbezési illetéket, és a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját a Magyar Állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a, valamint a Pp. 87. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2012. március 22.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő